

Arrest

nr. 281 034 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 20 september 2018, dient op 24 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij faxbericht van 19 augustus 2021 meldt de commissaris-generaal dat zij bestreden beslissing werd ingetrokken. Het daartegen ingediende beroep is bijgevolg doelloos geworden en wordt verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 260 141 van 3 september 2021.

1.3. Op 27 juni 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 27 juni 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Khan Irfanullah, bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Jaba (district Kot, provincie Nangarhar). U genoot geen onderwijs en bleef altijd ongeletterd. Uw vader had een slagerij waar ook u werkte tot u het besluit nam om bij de lokale politie te gaan. Een tiental jaar geleden trouwde u met uw vrouw. Zij verblijft momenteel nog samen met jullie drie kinderen bij uw ouders in Jaba.

U werkte anderhalf jaar bij de lokale politie in Afghanistan toen u een opleiding kreeg in Jalalabad. Na deze opleiding keerde u terug naar Kot. Bij een terugkeer van een familielid is het gebruikelijk dat de familie samenkomt en samen eet. Zo gebeurde het ook bij u: twee dagen na uw terugkomst ging u eten bij uw schoonfamilie. Op die dag brachten de taliban een bezoek aan uw ouderlijke huis. Uw vader stond ze te woord en vertelde hen dat u niet thuis was. De taliban sloegen uw vader en namen hem mee. De dorpsoudste kon ervoor zorgen dat uw vader vrijkwam. Zelf verbleef u tien dagen bij uw schoonfamilie terwijl uw vader uw vertrek uit Afghanistan regelde.

U was er lange tijd in geslaagd om uw werk voor de politie geheim te houden omdat u en uw collega's zich vermommen aan de checkpost waar jullie controles uitvoerden en de wacht hielden. Kortelings voor uw opleiding was er evenwel een incident waardoor uw identiteit werd prijs gegeven. Drie mensen werden bij een controle gearresteerd en naar de checkpost gebracht. In het gebouw zelf droeg u geen vermomming. Eén van deze drie personen herkende u. In een mail van uw advocate die het CGVS ontving voor kort voor uw persoonlijke onderhoud ter correctie op uw interview bij de Dienstvreemdelingenzaken (DVZ) voegde u toe dat uw ware identiteit mogelijk op deze manier werd ontdekt, maar u bent hier niet zeker van.

U vertrok in de zevende maand van 1394 uit Afghanistan (omgezet naar de westerse kalender december 2015 – januari 2016). U reisde doorheen Iran, Turkije (waar u drie maanden illegaal verbleef), Bulgarije, Servië en Kroatië.

Toen u in Turkije verbleef, vernam u dat de taliban nog tweemaal naar uw ouderlijke huis waren gekomen, op zoek naar u. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban. De taliban aanzien u immers als een niet moslim omwille van uw activiteiten bij de lokale politie. Daarnaast verklaarde u ook dat de taliban u als niet moslim zien omdat u naar Europa bent gekomen. In de hierboven al besproken mail nuanceerde u evenwel deze laatste uitspraak.

Op 19 februari 2016 diende u een aanvraag tot internationale bescherming in Duitsland in. Uw persoonlijk onderhoud daar vond plaats op 1 april 2016. Op 12 augustus 2016 kreeg u een negatieve beslissing en ging hiertegen in beroep. Na een mondeling onderhoud op 16 maart 2018 bleek uw klacht ontvankelijk maar niet gegrond en werd uw beroep afgewezen.

Op 20 september 2018 kwam u van Duitsland naar België. Vier dagen later, op 24 september 2018, ging u zich aanmelden bij de DVZ om uw verzoek tot bescherming in te dienen. In het kader van de Dublinakkoorden vroeg DVZ overname van uw verzoek aan Duitsland, dat aanvaardde. U bleef echter in België.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw vader en zijn oude taskara (origineel), uw Duits identificatiedocument ter afwachting van uw procedure daar, een brief van de dorpsouderen in verband met de problemen die u kende in Kot en enkele documenten met betrekking tot uw werk als politieagent (twee certificaten en twee originele badges).

Op 21 januari 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. In het verzoekschrift herhaalde uw advocaat dat zich vertaalproblemen hadden voorgedaan in Duitsland waardoor nu tegenstrijdigheden werden vastgesteld, dat u wel coherente en gedetailleerde verklaringen aflegde omtrent uw verleden bij de politie, dat u verschillende stukken neerlegde en dat u als terugkeerder uit Europa een vrees voor vervolging koestert. Daarnaast werden rapporten toegevoegd omtrent de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan. U bracht geen andere nieuwe stukken aan in het verzoekschrift. Uw beroep bij de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) werd

op 3 september 2021 verworpen nadat het CGVS op 19 augustus 2021 naar aanleiding van de machtsovername door de taliban haar eerdere beslissing had ingetrokken.

Op 26 november 2021 werd door uw advocaat nog een dreigbrief van de taliban dd. 11/08/2021 (20/05/1400 volgens de islamitische kalender) met vertaling doorgestuurd naar het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Zo stelt het CGVS vast en blijkt uit uw verklaringen ook dat u al in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. Omtrent de oorzaken van het negatieve antwoord daar, bracht u tijdens het onderhoud twee redenen naar voor. Enerzijds zou u gehoord hebben dat de Afghaanse president een oproep had gedaan opdat alle politieagenten zouden terugkeren naar het land. Het betreft volgens u de voornaamste reden dat u een negatieve beslissing ontving. Anderzijds verwees u nog naar (ver)taalfouten die zouden zijn gemaakt tijdens de duur van uw procedure. Door deze taalfouten doken er tegenstrijdigheden op in uw dossier waardoor de Duitse autoriteiten u in tweede instantie ook geen positief advies konden geven. Hierover gaf u het CGVS twee voorbeelden: er werd genoteerd dat u voor het Afghaanse leger zou hebben gewerkt terwijl u in werkelijkheid actief was bij de lokale politie en er werd ook foutief opgeschreven dat u een (een militaire of politionele) opleiding zou hebben genoten in Kabul terwijl dit eigenlijk in Jalalabad was, meer bepaald in camp Kabul (CGVS, p. 13). U gaf aan dat u alle documenten met betrekking tot dit verzoek, ook met betrekking tot hun argumentatie, overhandigde aan DVZ toen u uw aanvraag hier in België deed (CGVS, p. 13). Wat betreft deze laatste opmerking kan het CGVS enkel vaststellen dat uw administratief dossier geenszins dergelijke documentatie bevat. Ze bevat enkel een verblijfsdocument dat u in afwachting van uw dossierbehandeling in Duitsland verkreeg.

Wat er ook van zij, uw Duits dossier werd na het persoonlijk onderhoud met het CGVS opgevraagd. Een vertaling ervan werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Hieruit is gebleken dat u er inderdaad in de beroepsprocedure aanhaalde dat vertaalfouten de oorzaak vormden voor uw negatieve beslissing daar. Zo kan in het dossier gelezen worden dat u initieel verklaarde voor het Afghaanse leger te hebben gewerkt en dat u in beroep dus beweerde dat dit niet het geval was: u zou in Afghanistan gewerkt hebben voor de lokale politie maar weet dit verschil aan vertaalfouten door de tolk. Tegelijkertijd blijkt uit deze vertaling ook dat de Duitse autoriteiten niet meegegaan zijn in deze uitleg. Er werd beargumenteerd dat u het niet plausibel maakte waarom u aanvankelijk het éne zou verklaren en in beroep het andere, en dat uw initiële verklaringen geen ruimte lieten voor eventuele interpretatiefouten (Vertaling, p. 29-30). Hoewel het CGVS geenszins de ambitie heeft om de gehele Duitse motivering terug uiteen te zetten, wil ze ter illustratie wel dieper ingaan op één specifiek element. Zo vertelde u in beroep dat het misverstand dat u niet in Kabul zou zijn gestationeerd geweest maar wel in Jalalabad het gevolg was van de activiteiten van uw oom, die wel als militair actief is in Kabul (Vertaling p. 29). Echter bleek u toen nergens over die oom te hebben gesproken waardoor de Duitse beroepsinstantie dit niet aanvaardde. Ten opzichte van het CGVS verklaarde u dan weer (en zoals hierboven al vermeld) dat dit misverstand er kwam door de benaming van de opleidingsplek in Jalalabad, "camp Kabul" (CGVS, p. 13). Voor de volledigheid moet trouwens nog opgemerkt worden dat "camp Kabul" in de beschikbare COI werd teruggevonden als benaming van een 'settlement' in het district Rodat dat vele Afghaanse vluchtelingen, onder meer uit Pakistan, huisvest. Deze aldoor wijzigende verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling.

Dit wordt bevestigd als het CGVS de vergelijking maakt tussen de laatste versie van de feiten die u bracht in Duitsland en de vervolgingsvrees die u aanhaalde in België. Weliswaar verklaarde u ten aanzien van asielinstanties van beide landen uiteindelijk dat u zich zou aangesloten hebben bij de lokale politie, maar daar stoppen de overeenkomsten. In Duitsland vertelde u dat u zich zou hebben **aangesloten bij de lokale politie in Jalalabad in februari 2015** (zie Vertaling p. 22). U zou er voor **twee maanden een basisopleiding** hebben doorlopen. Na deze opleiding zou u ingezet worden in het **district Kot** maar **zover zou het niet gekomen zijn omdat u problemen kreeg** met de taliban. In België klonken uw verklaringen omtrent uw activiteiten bij de politie anders. Hier beweerde u **al sinds 1392 (omgezet naar de westerse kalender ongeveer het jaar 2013)** actief te zijn bij de **lokale politie** (ALP- Afghan Local Police) (CGVS, p. 17). Dat is toch een significant verschil in duur van uw tewerkstelling. Verder vertelde u nog dat u **onmiddellijk na uw inschrijving ingezet werd bij een veiligheidspost in Threli, in het district Kot** op een korte afstand van uw geboortedorp (CGVS, p. 18). U kreeg er naar eigen zeggen een opleiding die nog geen half uurtje duurde (CGVS, p. 19). Pas **nadat u anderhalf jaar aan de slag was, kreeg u nog een opleiding in Jalalabad**, weliswaar niet van twee maanden maar **slechts van één maand** (CGVS, p. 29).

Het is merkwaardig om vast te stellen dat uw verklaringen over uw vermeende activiteiten bij de lokale politie bijzonder uiteenlopend zijn. Het lijkt er dan ook sterk op dat u helemaal niet werkte voor de lokale politie in Afghanistan. Trouwens, de verklaringen die u op het CGVS aflegde over uw activiteiten aan de veiligheidspost in Kot konden op zich ook al niet overtuigen. Ze bleken immers weinig coherent. Het in de gaten houden van de directe omgeving van de veiligheidspost opdat niemand er explosieven zou leggen, omschreef u aanvankelijk als één van de voornaamste taken die u moest verrichten aan de post (CGVS, p. 20). Niet veel later vertelde u evenwel dat het plaatsen van explosieven in de directe omgeving van de post haast onmogelijk was omwille van de vlakke omgeving (CGVS, p. 20). Waarom u dit eerst opgaf als een belangrijke taak is dan ook onduidelijk.

Over de problemen die u gekend zou hebben met de taliban in Afghanistan als gevolg van uw tewerkstelling bij de lokale politie lopen uw verklaringen omtrent de feiten zo mogelijk nog verder uitéén. In Duitsland maakte u nog gewag van **twee dreigbrieven die de taliban aan uw adres zouden hebben gestuurd** (Vertaling, p. 23). De taliban zouden te weten gekomen zijn **dat u een politieopleiding aan het volgen was in Jalalabad**. Uw vader bracht u van deze brieven op de hoogte en raadde u aan om niet naar Kot terug te keren. Ook uw oudste broer, die in Jalalabad zou wonen, mocht niet terugkeren naar het dorp. Omdat uw broer op zijn beurt problemen vreesde door uw aanwezigheid, **vertrok u naar uw oom in Kabul**. Daar verbleef u een week tot u uiteindelijk vertrok uit Afghanistan (Vertaling, p. 22-23). Na uw vertrek, in Turkije, vernam u via de oudste broer dat uw **twee jongere broers ontvoerd** zouden zijn door de taliban. **Eén van hen zou naar eigen zeggen overleden zijn, een andere is nog steeds vermist** (Vertaling, p. 22-23)

Het CGVS merkt op dat u tijdens uw procedure in België **op geen enkel moment een verwijzing maakte naar het eventuele bestaan van dreigbrieven** van de taliban. Hier beweerde u dan weer dat de **taliban uw ouderlijke huis zouden hebben doorzocht op zoek naar u**, nadat u terugkeerde van een politieopleiding in Jalalabad. U verbleef op dat moment **bij uw schoonfamilie** en de **taliban ontvoerden daarop uw vader** (CGVS, p. 32). Er dient vastgesteld te worden dat deze elementen, de doorzoeking van het ouderlijke huis en de ontvoering van uw vader, op hun beurt niet ter sprake kwamen bij uw verzoek in Duitsland. Verder beargumenteerde u op het CGVS nog dat uw **vader uiteindelijk vrijgelaten werd** met behulp van de dorpsouderen. Hij zou vervolgens besloten hebben dat u het land moest ontvluchten. In Turkije zou u vernomen hebben dat de **taliban u nog twee keer kwamen zoeken** in uw ouderlijke huis (CGVS, p. 12). Het gegeven dat uw jongere broers ontvoerd zouden zijn door de taliban en dat één broer zelfs vermoord werd door de taliban lijkt zich plots niet meer te hebben voorgedaan, wat uitermate bevreemdend is en de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven bevestigt.

Bovenstaande toont duidelijk aan dat u twee totaal verschillende asielrelazen naar voren schuift. De tegenstrijdigheden handelen niet over één of ander detail met betrekking tot de problemen die u zou hebben gekend met de taliban, ze gaan over cruciale elementen: de duur van uw betrokkenheid bij de lokale politie en de aard van uw daadwerkelijke activiteiten, het al dan niet krijgen van dreigbrieven, het al dan niet doorzoeken van het ouderlijke huis en het al dan niet ontvoeren en zelfs doden van naaste familieleden. Deze vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Verder merkt het CGVS nog op dat de vermeende problemen met de taliban, zoals u ze voorstelde ten aanzien van de Belgische asielinstanties, op zich verder weinig plausibel zijn. Zo beargumenteerde u dat u uit de handen van de taliban kon blijven omdat u op het moment van de feiten bij uw schoonfamilie

verbleef in het dorp Thaus Khail, op een vijftiental minuten met de auto van uw geboortedorp Jaba. Daar zou u een tiental dagen verbleven hebben tot u uiteindelijk vertrok uit Afghanistan (CGVS, p. 33). Het is evenwel niet aannemelijk dat een daadkrachtige groepering als de taliban u daar niet zouden zijn komen zoeken. U stelde dat de taliban niet wisten dat u daar was onder meer omdat u er 's nachts naar toe gevlucht zou zijn en omdat het dorp toch een eindje verder van uw eigen dorp lag (CGVS, p. 33). Deze argumenten kunnen allerm minst overtuigen. U had eerder tijdens het onderhoud immers zelf aangegeven dat de taliban eigen schaduw- en inlichtingendiensten hebben die veel beter functioneren dan de overheid (CGVS, p. 32). Als de taliban daadwerkelijk op zoek waren naar u, zouden ze u daar ongetwijfeld zijn komen zoeken, in casu quod non.

Voor de volledigheid wijst het CGVS nog op verschillende andere van uw verklaringen die ofwel tegenstrijdig zijn aan uw eerdere verklaringen in Duitsland, of met uw verklaring afgelegd voor DVZ.

Wat betreft uw **scholingsgraad** beweerde u in België dat u **nooit naar school ging in Afghanistan en altijd ongeletterd** bent gebleven (CGVS, p. 5 en 7). In Duitsland klonk dit nog heel anders. Daar gaf u aan een **drietal jaar onderwijs** te hebben genoten en dat u **Pashtoe kan lezen en schrijven** (Vertaling, p. 22). Omdat u klaarblijkelijk hebt gelogen over uw scholing, valt ook niet uit te sluiten dat u mogelijk nog meer scholing genoot dan deze beweerde drie jaar.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u ook over uw **familie** weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Ten eerste merkt het CGVS op dat u er blijkbaar geen graten in ziet om te beweren dat familieleden al dan niet overleden zijn. Het CGVS verwijst in dit verband naar de hierboven vermelde vaststelling dat u in Duitsland beweerde dat één van uw jongere broers gedood zou zijn door de taliban. Nog blijkt uit uw Duits dossier dat u daar claimde dat **uw vader overleden zou zijn door een bomaanslag** (Vertaling, p. 23). In België vertelde u **over beide familieleden dat ze nog gezond en wel in Jaba, district Kot** leven (CGVS, p. 9). Dergelijke zaken doen natuurlijk ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder legde u nog bijzonder dubieuze verklaringen af over uw **ruimere familienetwerk** binnen en buiten Afghanistan. Gevraagd naar familieleden die buiten Afghanistan wonen verhaalt u bij het CGVS over een neef die in Parijs zou wonen (CGVS, p. 11). Het is merkwaardig dat u toen geen melding maakte van uw neef die al twintig jaar in Duitsland woont, zoals u wel verklaarde bij uw Duitse aanvraag (Vertaling, p. 17). Nog vertelde u in Duitsland dat uw **vader drie broers heeft in Afghanistan** en uit uw beweringen daar blijkt bovendien dat **minstens één van hen in Kabul** woont (Vertaling, p. 22-23). In België stelde u dan weer dat uw **vader maar twee broers heeft** en dat **al uw familieleden daar in het district Kot wonen** (CGVS, p. 11). Het is zeer opmerkelijk dat u hieromtrent geen eenduidige verklaringen naar voren kan brengen.

De verklaringen die u deed over de identiteit en woonplaatsen van uw **naaste familieleden**, met name uw broers en zussen, blijken zo mogelijk nog problematischer. Eerder werd al opgemerkt dat u in Duitsland verklaarde dat uw oudste broer in Jalalabad zou wonen. Dit is in tegenstrijd met wat u in België vertelde: uw drie broers, inclusief de oudste Qudratullah, zouden bij uw ouders in Jaba verblijven (CGVS, p. 10). Voorts beweerde u bij de DVZ en bij het CGVS dat u **twee oudere zussen heeft, Zainaba en Safara** (Verklaringen DVZ, p. 8 en CGVS, p. 9). In Duitsland verklaarde u nochtans **drie zussen** te hebben (Vertaling p. 22). Waarom u een zus onvermeld zou laten, is niet duidelijk. Over de twee zussen die u in België dan wel vermeldt, legt u trouwens ook al bedenkelijke verklaringen af. Zo stelde u bij het CGVS dat ze jonger zijn dan uw oudste broer (CGVS, p. 10), terwijl u bij de DVZ nog het omgekeerde beweerde, gezien Qudratullah 40 zou zijn en uw zussen ouder dan 40 (Verklaringen DVZ, p. 8). Ook **over hun verblijfplaatsen in Afghanistan bent u geenszins duidelijk**. Op het CGVS vermeldde u dat Zainaba woonachtig is in het dorp Thaus Khail (CGVS, p. 10), net zoals het dorp Jaba gelegen in het district Kot, terwijl u tijdens het onderhoud met de DVZ nog verklaarde dat ze in Jalalabad verbleef (Verklaringen DVZ, p. 8). Hiernaar gevraagd door het CGVS beweerde u dat haar man als arbeider werkt in Jalalabad en dat ze van tijd tot tijd daar woont (CGVS, p. 35). Zelfs als dit het geval zou zijn, blijft het bizar dat u bij de DVZ de éne woonplaats zou vernoemen en ten opzichte van het CGVS de andere. Alles wijst erop dat uw band met de stad Jalalabad mogelijk sterker is dan u wil laten uitschijnen. De vaststelling dat uit het Duitse dossier blijkt dat u geboren bent in de provinciestad ("Dschalalabad"), doet voorts vermoeden dat u er misschien ook woonachtig bent geweest (Vertaling, p. 1).

Uit bovenstaande blijkt dat u over diverse kernelementen ongeloofwaardige of op zijn minst bedenkelijke verklaringen heeft afgelegd. Een nood aan bescherming maakt u aldus niet aannemelijk.

Uw advocaat haalde in het verzoekschrift nog aan dat u als terugkeerder naar Afghanistan slecht zal worden behandeld en beoordeeld. Omtrent dit motief kan u de motivering van het CGVS onderaan deze beslissing lezen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande beslissing van het CGVS niet ombuigen. Documenten hebben hoe dan enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en plausibel asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Nog legde u twijfelachtige verklaringen af waarom u bepaalde stukken aanvankelijk niet in Duitsland, maar vervolgens wel in België kon voorleggen. In Duitsland had u al uw taskara en twee certificaten voorgelegd, in beroep nog de bevestigingsbrief door lokale ouders (CGVS p. 27). De overige documenten ontving u pas hier, zo verklaarde u. Uw schoonbroer zou de documenten op verschillende tijdstippen doorgestuurd hebben, hoewel u nochtans om alle stukken had gevraagd en u heeft geen idee waarom hij zo handelde (CGVS, p. 28). Bovendien moet worden vastgesteld dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de (voormalige) overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie landeninformatie). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de twee badges die u voorlegde ter staving van uw profiel als ALP-agent bijzonder amateuristisch overkomen. Volgens u gaat het om originele badges van uw tewerkstelling en een wapenvergunning. Het blijken echter kleurenkopies te zijn van slechte kwaliteit, die vervolgens gelamineerd werden. Zo is op de wapenvergunning het hologram niet echt. De authenticiteit van deze badges is dan ook niet aangetoond. In verband met het attest van het ICRC waarin wordt gesteld dat u een basisopleiding EHBO volgde dient te worden vermeld dat er wel staat genoteerd vanaf wanneer u die volgde ("from 17/04/1394", omgezet naar de westerse kalender 7 juli 2015) maar niet wanneer die eindigde, wat doet twifelen aan de echtheid van het attest. De dreigbrief van de taliban gedateerd op 20/05/1400 (omgezet 11/08/2021) betreft een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld.

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

*Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 15 juli 2020 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. De authenticiteit van de 'dreigbrief' die nog voor de machtsovername van de taliban opgesteld werd en die uw advocaat via elektronische wijze doorstuurde op 26/11/2021 kan immers, zoals eerder al beargumenteerd, sterk betwijfeld worden. De twee e-mails d.d. 18/4/2022 en 28/4/2022 betroffen louter versnellingsaanvragen, niks meer, niks minder. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.*

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij betoogt dat hij al drie jaar in België is en dat het onmenselijk is dat van hem wordt verwacht dat hij terugkeert naar Afghanistan om zich er te vestigen tussen de barbaarse taliban.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal nagelaten heeft rekening te houden met zijn profiel, namelijk iemand die meer dan drie jaar in België woont en twee jaar in Duitsland heeft gewoond. Hij benadrukt dat de argumenten, die in het vorige beroepsverzoekschrift werden uiteengezet tegen de eerder ingetrokken beslissing, overeind blijven. Hij haalt aan dat daarin werd uiteengezet dat hij enorm getraumatiseerd is, dat hij in Duitsland werd bijgestaan door een Iraanse tolk waardoor het verhoor daar niet vlekkeloos is verlopen, dat de negatieve beslissing van de Duitse autoriteiten ten onrechte tegen hem wordt gebruikt en dat hij bij het CGVS zeer coherente verklaringen heeft afgelegd over zijn functie en hierover een zeer gedetailleerde uitleg heeft gegeven, hij verschillende documenten had neergelegd, waaronder zijn badge waarvan de authenticiteit ter discussie staat en waarvan hij had aangegeven dat het de commissaris-generaal vrijstaat om dit stuk voor te leggen aan de federale politie ter onderzoek.

Hij vervolgt dat mensen die een functie hebben zoals hij geassocieerd worden met de overheid en vermoord worden door de taliban. Hij citeert vervolgens uit verschillende rapporten en stelt dat hij net als 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. De wijziging in de veiligheidssituatie in Afghanistan is volgens hem een nieuw element waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden. Het feit dat hij al 6 jaar rondloopt op zoek naar bescherming zou het bewijs zijn dat hij niet kan terugkeren. Hij wijst op zijn hoge profiel waardoor de kans zeer reëel is dat hij bij

terugkeer omwille van zijn ouder-probleem en omwille van zijn verblijf in Europa vervolgd wordt vooral nu de taliban op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisaties gewerkt hebben. Ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een risico op vervolging, wat blijkt uit talrijke bronnen.

Vervolgens zet hij uiteen dat er sprake is van acute ondervoeding in Afghanistan en verwijt de commissaris-generaal dit element niet onderzocht te hebben. Hij verwijst naar rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin er bij de beoordeling van een intern vluchtalternatief wel degelijk rekening gehouden werd met de voedselcrisis en met de acute ondervoeding. Hij citeert vervolgens opnieuw uit verschillende bronnen.

In zijn verzoekschrift verwijst hij nog naar rapporten waarvan hij de weblinks vermeld (Amnesty International, ECOI, Nansen Refugee, Youtube, Unicef, RD.nl,).

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 11 oktober 2022 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 13 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *"Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale

bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de lokale politie in Afghanistan en doordat zijn identiteit uiteindelijk werd prijs gegeven.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij problemen heeft gekend met de taliban en om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten. De commissaris-generaal stipt aan dat verzoeker bij de Duitse en bij de Belgische autoriteiten twee totaal verschillende asielrelazen naar voren heeft gebracht en preciseert dat die tegenstrijdigheden geen details, doch wel betrekking hebben op de volgende cruciale elementen: i) de duur van verzoekers betrokkenheid bij de lokale politie; ii) de aard van zijn daadwerkelijke activiteiten; iii) het al dan niet krijgen van dreigbrieven; iv) het al dan niet doorzoeken van zijn ouderlijke huis en; v) het al dan niet ontvoeren en zelfs doden van naaste familieleden. Verder stelt de commissaris-generaal nog vast dat verzoekers vermeende problemen met de taliban weinig plausibel zijn, nu volgens zijn verklaringen de taliban niet wisten waar hij verbleef, terwijl hij nochtans aangaf dat de taliban eigen schaduw- en inlichtingendiensten hebben die volgens hem veel beter functioneren dan de overheid. Het doet de commissaris-generaal daarom verbazen dat de taliban, indien zij effectief op zoek waren naar verzoeker, hem niet zouden zijn komen opzoeken, wat mede afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees. Voorts wijst de commissaris-generaal nog op de verschillende verklaringen die ofwel tegenstrijdig zijn aan zijn eerdere verklaringen afgelegd in Duitsland ofwel aan zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en die betrekking hebben op: i) zijn scholingsgraad; ii) zijn familie; iii) verzoekers ruimere familiale netwerk en; iv) de identiteit en woonplaatsen van zijn naaste familieleden. M.b.t. de documenten die verzoeker voorlegt, oordeelt de commissaris-generaal vooreerst dat verzoeker twijfelachtige verklaringen aflegt waarom hij bepaalde stukken aanvankelijk niet in Duitsland, maar vervolgens wel in België kan voorleggen, dat de authenticiteit van de twee badges niet is aangetoond, dat er getwijfeld wordt aan de echtheid van het attest van het CIRC en dat de dreigbrief door eender wie kan zijn opgesteld.

4.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een

gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat.

4.3.3. Omtrent verzoekers negatieve beslissing inzake zijn beschermingsverzoek ingediend bij de Duitse autoriteiten stelt de Raad vast dat het Duitse asioldossier toegevoegd werd aan het administratief dossier en dat er van voormeld dossier een vertaling werd gevoegd naar het Nederlands (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1 *“vertaling Duitse aanvraag”* en stuk 3 *“asioldossier Duitsland”*). Uit een zorgvuldige lezing van dit dossier blijkt dat verzoeker inderdaad tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Duitse autoriteiten en bij de Belgische autoriteiten en dit met betrekking tot de duur van betrokkenheid bij de lokale politie, de aard van zijn vermeende activiteiten bij de lokale politie, het al dan niet ontvangen van dreigbrieven, het al dan niet doorzoeken van het ouderlijke huis en het al dan niet ontvoeren en zelfs doden van naaste familieleden, wat ertoe leidt dat de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op de helling wordt geplaatst. Verzoeker betwist de tegenstrijdigheden in zijn verzoekschrift op geen enkele manier, doch tracht deze toe te schrijven aan het feit dat hij in Duitsland werd bijgestaan door een tolk uit Iran, waardoor er zich vertaalfouten hebben voorgedaan en waardoor de commissaris-generaal geen rekening had mogen houden met voormeld Duitse asioldossier. De Raad stelt vast dat verzoeker reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud twee redenen opgaf ter verantwoording van de negatieve beslissing genomen door de Duitse autoriteiten: 1) omdat hij in Duitsland bijgestaan werd door een Iraanse tolk zijn er taalfouten ontstaan en werd er ten onrechte geacteerd dat hij het Afghaanse leger heeft gediend en hij een opleiding heeft genoten in Kabul en 2) de oproep van de Afghaanse president gericht aan alle politieagenten om terugkeren naar het land, heeft geleid tot zijn negatieve asielbeslissing (CGVS verhoor, p. 13). Uit nazicht van het Duitse asioldossier blijkt dat verzoeker wel degelijk werd bijgestaan door een tolk Pashtou en dat hij in het kader van zijn beroep bij de Duitse rechtbank reeds getracht heeft om de vertaalproblemen aan te wenden ter verantwoording van zijn negatieve asielbeslissing, wat niet werd weerhouden door de Duitse rechter (AD CGVS, landeninformatie, Duitse asioldossier vertaling, p. 29). De Duitse rechter oordeelde immers wat volgt: *“indien de verklaringen in de mondelinge behandeling echter van de verklaringen tot nu toe afwijken, is dit volgens de overtuiging van het gerecht alleen te verklaren door het feit dat de geschiedenis zich niet heeft voorgedaan zoals door de eiser beschreven.”* De commissaris-generaal kwam, omtrent de tegenstrijdigheden vastgesteld in beide asioldossiers, op goede gronden tot de volgende vaststelling: *“Zo stelt het CGVS vast en blijkt uit uw verklaringen ook dat u al in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. Omtrent de oorzaken van het negatieve antwoord daar, bracht u tijdens het onderhoud twee redenen naar voor. Enerzijds zou u gehoord hebben dat de Afghaanse president een oproep had gedaan opdat alle politieagenten zouden terugkeren naar het land. Het betreft volgens u de voornaamste reden dat u een negatieve beslissing ontving. Anderzijds verwees u nog naar (ver)taalfouten die zouden zijn gemaakt tijdens de duur van uw procedure. Door deze taalfouten doken er tegenstrijdigheden op in uw dossier waardoor de Duitse autoriteiten u in tweede instantie ook geen positief advies konden geven. Hierover gaf u het CGVS twee voorbeelden: er werd genoteerd dat u voor het Afghaanse leger zou hebben gewerkt terwijl u in werkelijkheid actief was bij de lokale politie en er werd ook foutief opgeschreven dat u een (een militaire of politionele) opleiding zou hebben genoten in Kabul terwijl dit eigenlijk in Jalalabad was, meer bepaald in camp Kabul (CGVS, p. 13). U gaf aan dat u alle documenten met betrekking tot dit verzoek, ook met betrekking tot hun argumentatie, overhandigde aan DVZ toen u uw aanvraag hier in België deed (CGVS, p. 13). Wat betreft deze laatste opmerking kan het CGVS enkel vaststellen dat uw administratief dossier geenszins dergelijke documentatie bevat. Ze bevat enkel een verblijfsdocument dat u in afwachting van uw dossierbehandeling in Duitsland verkreeg.*

Wat er ook van zij, uw Duits dossier werd na het persoonlijk onderhoud met het CGVS opgevraagd. Een vertaling ervan werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Hieruit is gebleken dat u er inderdaad in de beroepsprocedure aanhaalde dat vertaalfouten de oorzaak vormden voor uw negatieve beslissing daar. Zo kan in het dossier gelezen worden dat u initieel verklaarde voor het Afghaanse leger te hebben gewerkt en dat u in beroep dus beweerde dat dit niet het geval was: u zou in Afghanistan gewerkt hebben voor de lokale politie maar weet dit verschil aan vertaalfouten door de tolk. Tegelijkertijd blijkt uit deze vertaling ook dat de Duitse autoriteiten niet meegegaan zijn in deze uitleg. Er werd beargumenteerd dat u het niet plausibel maakte waarom u aanvankelijk het éne zou verklaren en in beroep het andere, en dat uw initiële verklaringen geen ruimte lieten voor eventuele interpretatiefouten (Vertaling, p. 29-30). Hoewel het CGVS geenszins de ambitie heeft om de gehele Duitse motivering terug uiteen te zetten, wil ze ter illustratie wel dieper ingaan op één specifiek element. Zo vertelde u in beroep dat het misverstand dat u niet in Kabul zou zijn gestationeerd geweest maar wel in Jalalabad het gevolg was van de activiteiten van uw oom, die wel als militair actief is in Kabul (Vertaling p. 29). Echter bleek u toen nergens over die oom te hebben gesproken waardoor de Duitse beroepsinstantie dit niet aanvaardde. Ten opzichte van het CGVS verklaarde u dan weer (en zoals hierboven al vermeld) dat dit misverstand er kwam door de benaming van de opleidingsplek in Jalalabad, “camp Kabul” (CGVS, p. 13). Voor de volledigheid moet

trouwens nog opgemerkt worden dat "camp Kabul" in de beschikbare COI werd teruggevonden als benaming van een 'settlement' in het district Rodat dat vele Afghaanse vluchtelingen, onder meer uit Pakistan, huisvest. Deze aldoor wijzigende verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling.

Dit wordt bevestigd als het CGVS de vergelijking maakt tussen de laatste versie van de feiten die u bracht in Duitsland en de vervolgingsvrees die u aanhaalde in België. Weliswaar verklaarde u ten aanzien van asielinstanties van beide landen uiteindelijk dat u zich zou aangesloten hebben bij de lokale politie, maar daar stoppen de overeenkomsten. In Duitsland vertelde u dat u zich zou hebben **aangesloten bij de lokale politie in Jalalabad in februari 2015** (zie Vertaling p. 22). U zou er voor **twee maanden een basisopleiding** hebben doorlopen. Na deze opleiding zou u ingezet worden in het **district Kot** maar **zover zou het niet gekomen zijn omdat u problemen kreeg** met de taliban. In België klonken uw verklaringen omtrent uw activiteiten bij de politie anders. Hier beweerde u **al sinds 1392 (omgezet naar de westerse kalender ongeveer het jaar 2013)** actief te zijn bij de **lokale politie** (ALP- Afghan Local Police) (CGVS, p. 17). Dat is toch een significant verschil in duur van uw tewerkstelling. Verder vertelde u nog dat u **onmiddellijk na uw inschrijving ingezet werd bij een veiligheidspost in Threli, in het district Kot** op een korte afstand van uw geboortedorp (CGVS, p. 18). U kreeg er naar eigen zeggen een opleiding die nog geen half uurtje duurde (CGVS, p. 19). Pas **nadat u anderhalf jaar aan de slag was, kreeg u nog een opleiding in Jalalabad**, weliswaar niet van twee maanden maar **slechts van één maand** (CGVS, p. 29).

Het is merkwaardig om vast te stellen dat uw verklaringen over uw vermeende activiteiten bij de lokale politie bijzonder uiteenlopend zijn. Het lijkt er dan ook sterk op dat u helemaal niet werkte voor de lokale politie in Afghanistan. Trouwens, de verklaringen die u op het CGVS aflegde over uw activiteiten aan de veiligheidspost in Kot konden op zich ook al niet overtuigen. Ze bleken immers weinig coherent. Het in de gaten houden van de directe omgeving van de veiligheidspost opdat niemand er explosieven zou leggen, omschreef u aanvankelijk als één van de voornaamste taken die u moest verrichten aan de post (CGVS, p. 20). Niet veel later vertelde u evenwel dat het plaatsen van explosieven in de directe omgeving van de post haast onmogelijk was omwille van de vlakke omgeving (CGVS, p. 20). Waarom u dit eerst opgaf als een belangrijke taak is dan ook onduidelijk.

Over de problemen die u gekend zou hebben met de taliban in Afghanistan als gevolg van uw tewerkstelling bij de lokale politie lopen uw verklaringen omtrent de feiten zo mogelijk nog verder uitéén. In Duitsland maakte u nog gewag van **twee dreigbrieven die de taliban aan uw adres zouden hebben gestuurd** (Vertaling, p. 23). De taliban zouden te weten gekomen zijn **dat u een politieopleiding aan het volgen was in Jalalabad**. Uw vader bracht u van deze brieven op de hoogte en raadde u aan om niet naar Kot terug te keren. Ook uw oudste broer, die in Jalalabad zou wonen, mocht niet terugkeren naar het dorp. Omdat uw broer op zijn beurt problemen vreesde door uw aanwezigheid, **vertrok u naar uw oom in Kabul**. Daar verbleef u een week tot u uiteindelijk vertrok uit Afghanistan (Vertaling, p. 22-23). Na uw vertrek, in Turkije, vernam u via de oudste broer dat uw **twee jongere broers ontvoerd** zouden zijn door de taliban. **Eén van hen zou naar eigen zeggen overleden zijn, een andere is nog steeds vermist** (Vertaling, p. 22-23).

Het CGVS merkt op dat u tijdens uw procedure in België **op geen enkel moment een verwijzing maakte naar het eventuele bestaan van dreigbrieven** van de taliban. Hier beweerde u dan weer dat de **taliban uw ouderlijke huis zouden hebben doorzocht op zoek naar u**, nadat u terugkeerde van een politieopleiding in Jalalabad. U verbleef op dat moment **bij uw schoonfamilie** en de **taliban ontvoerden daarop uw vader** (CGVS, p. 32). Er dient vastgesteld te worden dat deze elementen, de doorzoeking van het ouderlijke huis en de ontvoering van uw vader, op hun beurt niet ter sprake kwamen bij uw verzoek in Duitsland. Verder beargumenteerde u op het CGVS nog dat uw **vader uiteindelijk vrijgelaten werd** met behulp van de dorpsouderen. Hij zou vervolgens besloten hebben dat u het land moest ontvluchten. In Turkije zou u vernomen hebben dat de **taliban u nog twee keer kwamen zoeken** in uw ouderlijke huis (CGVS, p. 12). Het gegeven dat uw jongere broers ontvoerd zouden zijn door de taliban en dat één broer zelfs vermoord werd door de taliban lijkt zich plots niet meer te hebben voorgedaan, wat uitermate bevreemdend is en de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven bevestigt.

Bovenstaande toont duidelijk aan dat u twee totaal verschillende asielrelazen naar voren schuift. De tegenstrijdigheden handelen niet over één of ander detail met betrekking tot de problemen die u zou hebben gekend met de taliban, ze gaan over cruciale elementen: de duur van uw betrokkenheid bij de lokale politie en de aard van uw daadwerkelijke activiteiten, het al dan niet krijgen van dreigbrieven, het al dan niet doorzoeken van het ouderlijke huis en het al dan niet ontvoeren en zelfs doden van naaste familieleden. Deze vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Verder merkt het CGVS nog op dat de vermeende problemen met de taliban, zoals u ze voorstelde ten aanzien van de Belgische asielinstanties, op zich verder weinig plausibel zijn. Zo beargumenteerde u dat u uit de handen van de taliban kon blijven omdat u op het moment van de feiten bij uw schoonfamilie verbleef in het dorp Thaus Khail, op een vijftiental minuten met de auto van uw geboortedorp Jaba. Daar

zou u een tiental dagen verbleven hebben tot u uiteindelijk vertrok uit Afghanistan (CGVS, p. 33). Het is evenwel niet aannemelijk dat een daadkrachtige groepering als de taliban u daar niet zouden zijn komen zoeken. U stelde dat de taliban niet wisten dat u daar was onder meer omdat u er 's nachts naar toe gevlucht zou zijn en omdat het dorp toch een eindje verder van uw eigen dorp lag (CGVS, p. 33). Deze argumenten kunnen allerm minst overtuigen. U had eerder tijdens het onderhoud immers zelf aangegeven dat de taliban eigen schaduw- en inlichtingendiensten hebben die veel beter functioneren dan de overheid (CGVS, p. 32). Als de taliban daadwerkelijk op zoek waren naar u, zouden ze u daar ongetwijfeld zijn komen zoeken, in casu quod non.

Voor de volledigheid wijst het CGVS nog op verschillende andere van uw verklaringen die ofwel tegenstrijdig zijn aan uw eerdere verklaringen in Duitsland, of met uw verklaring afgelegd voor DVZ.

Wat betreft uw **scholingsgraad** beweerde u in België dat u **nooit naar school ging in Afghanistan en altijd ongeletterd** bent gebleven (CGVS, p. 5 en 7). In Duitsland klonk dit nog heel anders. Daar gaf u aan een **drietal jaar onderwijs** te hebben genoten en dat u **Pashtoe kan lezen en schrijven** (Vertaling, p. 22). Omdat u klaarblijkelijk hebt gelogen over uw scholing, valt ook niet uit te sluiten dat u mogelijk nog meer scholing genoot dan deze beweerde drie jaar.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u ook over uw **familie** weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Ten eerste merkt het CGVS op dat u er blijkbaar geen graten in ziet om te beweren dat familieleden al dan niet overleden zijn. Het CGVS verwijst in dit verband naar de hierboven vermelde vaststelling dat u in Duitsland beweerde dat één van uw jongere broers gedood zou zijn door de taliban. Nog blijkt uit uw Duits dossier dat u daar claimde dat **uw vader overleden zou zijn door een bomaanslag** (Vertaling, p. 23). In België vertelde u **over beide familieleden dat ze nog gezond en wel in Jaba, district Kot** leven (CGVS, p. 9). Dergelijke zaken doen natuurlijk ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder legde u nog bijzonder dubieuze verklaringen af over uw **ruimere familienetwerk** binnen en buiten Afghanistan. Gevraagd naar familieleden die buiten Afghanistan wonen verhaalt u bij het CGVS over een neef die in Parijs zou wonen (CGVS, p. 11). Het is merkwaardig dat u toen geen melding maakte van uw neef die al twintig jaar in Duitsland woont, zoals u wel verklaarde bij uw Duitse aanvraag (Vertaling, p. 17). Nog vertelde u in Duitsland dat uw **vader drie broers heeft in Afghanistan** en uit uw beweringen daar blijkt bovendien dat **minstens één van hen in Kabul** woont (Vertaling, p. 22-23). In België stelde u dan weer dat uw **vader maar twee broers heeft** en dat **al uw familieleden daar in het district Kot wonen** (CGVS, p. 11). Het is zeer opmerkelijk dat u hieromtrent geen eenduidige verklaringen naar voren kan brengen." Door in het verzoekschrift opnieuw te herhalen dat zijn asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen omwille van taalproblemen en simpelweg voor te houden dat hij in België zeer coherente verklaringen heeft afgelegd over zijn functie zonder hierbij in concreto in te gaan op zijn verklaringen en de beoordeling hieromtrent zoals supra weergegeven, werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande motieven, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden en integraal worden overgenomen.

4.3.4. Naast de vaststelling dat de commissaris-generaal een correcte beoordeling heeft gemaakt van het Duitse asioldossier en dit wel degelijk kon aanwenden om verzoekers verklaringen afgelegd in België nader te onderzoeken, wijst de Raad erop dat dit geenszins het enige motief betreft op grond waarvan zijn verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden. Zo treedt de Raad de commissaris-generaal verder bij in de vaststelling dat verzoeker ook inconsistente verklaringen aflegde bij de DVZ en het CGVS. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt: "De verklaringen die u deed over de identiteit en woonplaatsen van uw **naaste familieleden**, met name uw broers en zussen, blijken zo mogelijk nog problematischer. Eerder werd al opgemerkt dat u in Duitsland verklaarde dat uw oudste broer in Jalalabad zou wonen. Dit is in tegenstrijd met wat u in België vertelde: uw drie broers, inclusief de oudste Qudratullah, zouden bij uw ouders in Jaba verblijven (CGVS, p. 10). Voorts beweerde u bij de DVZ en bij het CGVS dat u **twee oudere zussen heeft, Zainaba en Safara** (Verklaringen DVZ, p. 8 en CGVS, p. 9). In Duitsland verklaarde u nochtans **drie zussen** te hebben (Vertaling p. 22). Waarom u een zus onvermeld zou laten, is niet duidelijk. Over de twee zussen die u in België dan wel vermeldt, legt u trouwens ook al bedenkelijke verklaringen af. Zo stelde u bij het CGVS dat ze jonger zijn dan uw oudste broer (CGVS, p. 10), terwijl u bij de DVZ nog het omgekeerde beweerde, gezien Qudratullah 40 zou zijn en uw zussen ouder dan 40 (Verklaringen DVZ, p. 8). Ook **over hun verblijfplaatsen in Afghanistan bent u geenszins duidelijk**. Op het CGVS vermeldde u dat Zainaba woonachtig is in het dorp Thaus Khail (CGVS, p. 10), net zoals het dorp Jaba gelegen in het district Kot, terwijl u tijdens het onderhoud met de DVZ nog verklaarde dat ze in Jalalabad verbleef (Verklaringen DVZ, p. 8). Hiernaar gevraagd door het CGVS beweerde u dat haar man als arbeider werkt in Jalalabad en dat ze van tijd tot tijd daar woont (CGVS, p. 35). Zelfs als dit het geval zou zijn, blijft het bizar dat u bij de DVZ de éne woonplaats zou vernoemen en ten opzichte van het CGVS de andere. Alles wijst erop dat uw band met de stad Jalalabad mogelijk sterker is dan u wil laten uitschijnen. De vaststelling dat uit het Duitse dossier blijkt dat u geboren

bent in de provinciestad ("Dschalalabad"), doet voorts vermoeden dat u er misschien ook woonachtig bent geweest (Vertaling, p. 1)." Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen enkele poging om voormelde pertinente en draagkrachtige motieven te weerleggen. Zij worden dan ook integraal overgenomen door de Raad.

4.3.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn neergelegde stukken en de commissaris-generaal verwijt de stukken niet te hebben voorgelegd aan de federale politie ter controle, dient eraan te worden herinnerd dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad behoort. De commissaris-generaal noch de Raad moeten aantonen dat de voorgelegde documenten vals zijn; het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. Hierbij dient er vooreerst op te worden gewezen dat verzoeker geen andersluidende informatie bijbrengt die de landeninformatie van de commissaris-generaal, dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt en dat dit geldt zowel voor documenten die van de (voormalige) overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD CGVS, landeninformatie stuk 2 "*COI Focus: Afghanistan, corruptie + documentenfraude*") weerlegt. Verzoeker heeft bovendien niets in te brengen tegen de vaststelling dat de twee badges bijzonder amateuristisch overkomen, dat het gaat om kleurenkopieën van slechte kwaliteit die gelamineerd werden, dat op de wapenvergunning het hologram niet echt is en dat daarom de authenticiteit van die badges niet werd aangetoond. Evenmin weerlegt verzoeker de vaststellingen aangaande het attest van het ICRC, namelijk dat het opmerkelijk is dat er enkel staat genoteerd vanaf wanneer verzoeker een opleiding volgde, doch niet tot wanneer die opleiding zou hebben geduurd, wat wederom doet twifelen omtrent de echtheid van dit attest. Tenslotte zegt verzoeker niets over de dreigbrief van de taliban die zou dateren van 11 augustus 2021 en de vaststelling dat het een handgeschreven document betreft dat door eenieder wie kan zijn opgesteld. Dat verzoeker bepaalde stukken aanvankelijk niet in Duitsland maar vervolgens wel in België kon voorleggen en hij hieromtrent geen plausibele verklaringen kan afleggen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn algehele relaas. Gelet op wat voorafgaat, is de bewijskracht van de voorgelegde documenten zeer gering dan wel onbestaande en zijn zij ook mede gelet hun inhoud niet van die aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen op grond waarvan verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden. De volgende motieven worden door de Raad integraal tot de zijne gemaakt: *"De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande beslissing van het CGVS niet ombuigen. Documenten hebben hoe dan enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en plausibel asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Nog legde u twijfelachtige verklaringen af waarom u bepaalde stukken aanvankelijk niet in Duitsland, maar vervolgens wel in België kon voorleggen. In Duitsland had u al uw taskara en twee certificaten voorgelegd, in beroep nog de bevestigingsbrief door lokale ouderen (CGVS p. 27). De overige documenten ontving u pas hier, zo verklaarde u. Uw schoonbroer zou de documenten op verschillende tijdstippen doorgestuurd hebben, hoewel u nochtans om alle stukken had gevraagd en u heeft geen idee waarom hij zo handelde (CGVS, p. 28). Bovendien moet worden vastgesteld dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de (voormalige) overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie landeninformatie). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de twee badges die u voorlegde ter staving van uw profiel als ALP-agent bijzonder amateuristisch overkomen. Volgens u gaat het om originele badges van uw tewerkstelling en een wapenvergunning. Het blijken echter kleurenkopies te zijn van slechte kwaliteit, die vervolgens gelamineerd werden. Zo is op de wapenvergunning het hologram niet echt. De authenticiteit van deze badges is dan ook niet aangetoond. In verband met het attest van het ICRC waarin wordt gesteld dat u een basisopleiding EHBO volgde dient te worden vermeld dat er wel staat genoteerd vanaf wanneer u die volgde ("from 17/04/1394", omgezet naar de westerse kalender 7 juli 2015) maar niet wanneer die eindigde, wat doet twifelen aan de echtheid van het attest. De dreigbrief van de taliban gedateerd op 20/05/1400 (omgezet 11/08/2021) betreft een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld."*

4.3.6. In zoverre wordt geargumenteerd dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit

van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

4.3.6.1. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 *Sabawoon Samim, Policing*

Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 “*Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: “*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*”, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau

omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*“Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*“Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het ‘spel’ kunnen spelen en zich alzo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’).

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting.

Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.3.6.2. In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit algemene landeninformatie en koppelt hij hieraan een vrees omwille van zijn *“verwestering”* en zijn *“terugkeer uit Europa”*, maar zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Daarnaast beperkt hij zich ertoe te stellen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij reeds 6 jaar in Europa rondloopt op zoek naar bescherming en met zijn verwestering, doch laat hij na die vermeende ‘verwestering’ *in concreto* te duiden. Verzoeker komt niet verder dan een loutere bewering als zou hij zijn verwesterd of als zou hij als zodanig worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch laat na deze beweringen uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn jarenlange verblijf in Europa. Op basis van de elementen waarop de Raad acht kan slaan, dient opgemerkt dat verzoeker een leeftijd heeft van 29 jaar en dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou (verzoekschrift, p. 1) en verder geen elementen aanbrengt die wijzen op enige mate van (een toegeschreven) verwestering. De Raad merkt tenslotte nog op dat verzoeker evenmin enig nieuw stuk bij zijn verzoekschrift voegt ter ondersteuning van zijn loutere bewering verwesterd te zijn, waardoor hij dit wederom niet aannemelijk maakt.

4.3.7. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Hij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

4.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn werkzaamheden niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “M'Bodj” stelde het Hof van Justitie: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse

overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineensinking van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een

lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. In zijn verzoekschrift laat verzoeker in algemene termen gelden dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis, doch toont niet *in concreto* aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Er is in de beschikbare landeninformatie geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

De Raad vervolgt nog dat sancties en economische acties opgelegd worden door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en gericht zijn tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent en meer bepaald de vaststelling dat zijn vermeende tewerkstelling bij de politie in Afghanistan niet geloofwaardig werd bevonden.

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een

burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

4.4.3.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke

regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)"* van 7 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van 'riots', 'protests' en 'strategic developments' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, waar verzoeker van afkomstig is, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten binnen de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (battles); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (violence against civilians).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in de EUAA *"Afghanistan. Security Situation"* van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern

ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

4.4.3.2. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die uiterst summier wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)*" van 7 september 2022 (p. 3-4), evenmin aanleiding tot een reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden het risico in zijn hoofd zouden verhogen.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. FLORIO